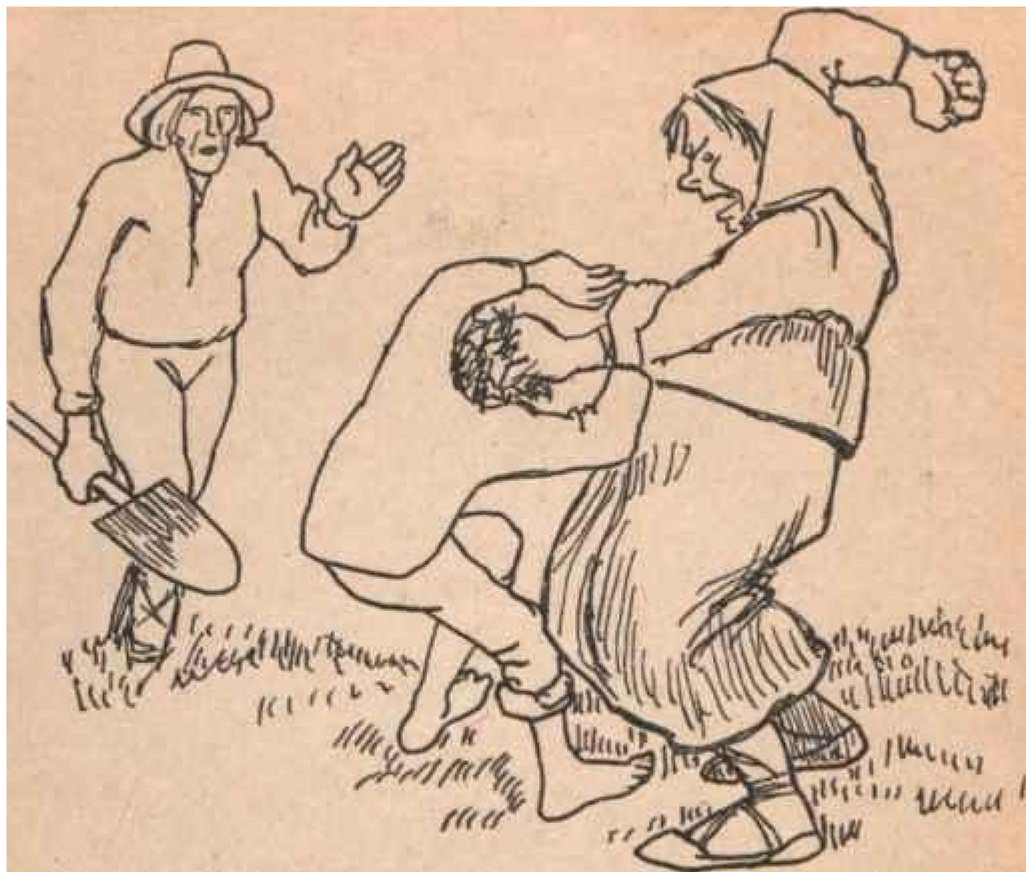
K. A. HINDREY.

Ühes talus oli kord karjapoiss-vaenelaps. Tal oli väga raske elu, sest süüa sai ta vähe, perenaine oli väga tige ja tõukas ning peksis teda iga väikesema asja eest.

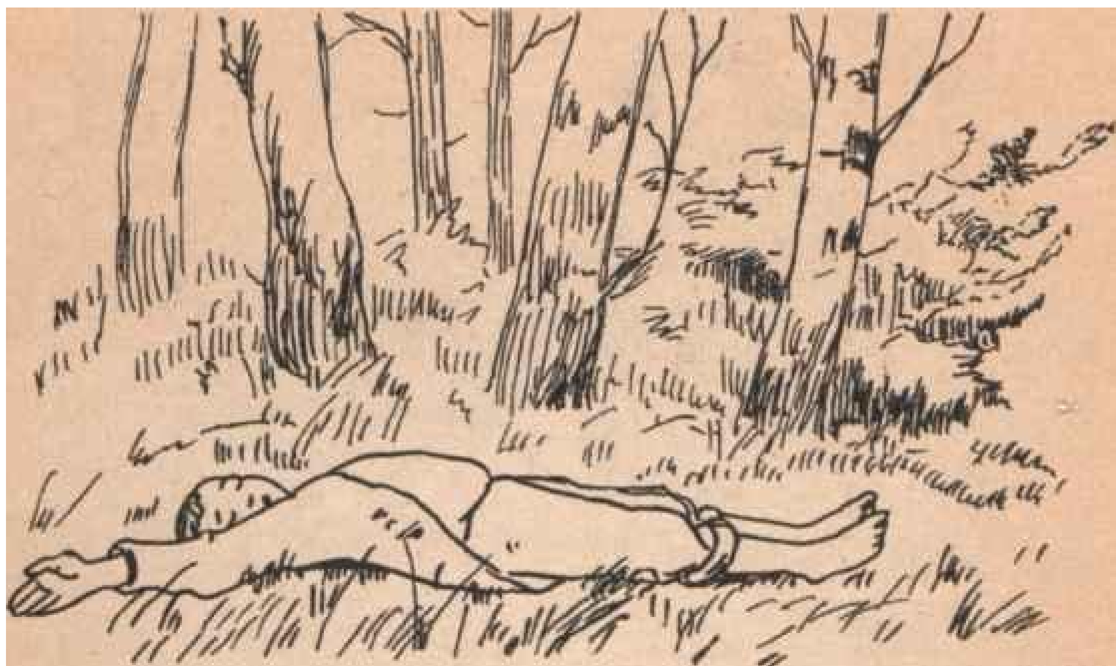
Kord oli aga koguni üks lehm ära metsa joosnud ja kadunud. Ja nüüd

ei olnud peksul enam otsa ega äärt, perenaine oleks poisikese peaaegu ära tapnud. Aga peremees ütles, et jätku kondid vähemalt terveks, siis saaks poiss ometi metsa lehma otsimagi minna. See tõi perenaisele mõistuse pähe ja ta lakkas peksmast, ütles aga, et ärgu poiss ilma lehmata oma nägu enam näidaku.

Poisike otsis ja otsis ning nuttis, sest lehma ta kusagilt ei leidnud. Ja lehmaga või ilma, koju ta ometi enam ei julgenud minna, sest ta kartis, et perenaine ta ükskord ikkagi vaese omaks peksab.

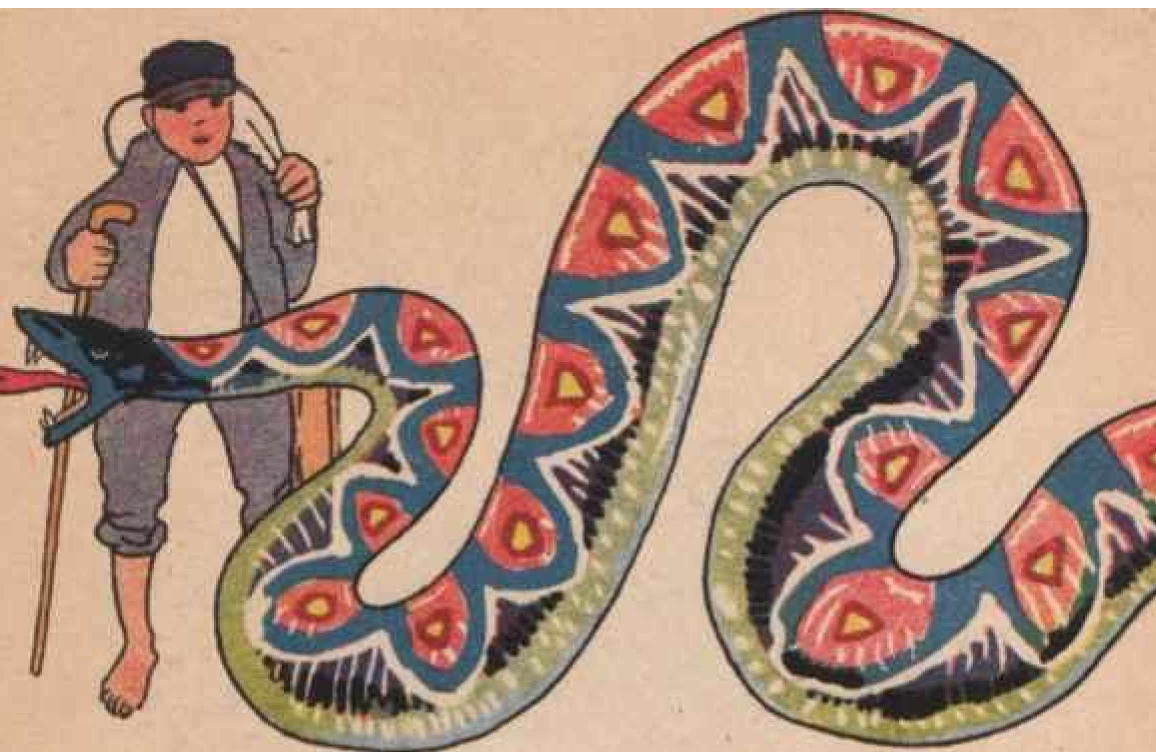
Nii oli ta päeva otsinud ja söömata olnud, ei olnud ta marjugi leidnud ja väsis hoopis ära. Kui vastu õhtut jalad enam sugugi ei kandnud, kukkus ta lõpuks maha ja jäi rammetusest magama.

Äkki ärkas ta ja tundis kuidas piima suhu voolas. Uks vanamees oli teda lähkrist jootnud ja ütles: „Võta see lähker ja see leivakott ja rända edasi."

Poisike ei tundnud enam ühtegi väsimust. Lähker ei saanud iial tühjaks ja leivakotis oli alati leiba, sealiha ja silku. Pealegi oli leivakotis üks kokkukeeratud takjaleht. Vanamees oli ütelnud, et kui järv või jõgi vastu tuleb, siis peab takjaleht lahti keeratama, siis saab sellest lootsik. Nii siis poisikene ka tegi ja sai mitmest veest üle.

Kui ta kaua oli nii rännanud, jõudis ta ühe kõrge mäe jalale. Selle mäe taga pidi ta vanamehe ütluse järele oma õnne leidma. Kuid ta kuulis äkki kõva sisinat ja üks ilmatusuur madu ruttas tast mööda. — Siis kuulis ta müdinat ja üks kolesuur kärnkonn kargas, nagu kaanepildil näha, hoogsate hüpe-

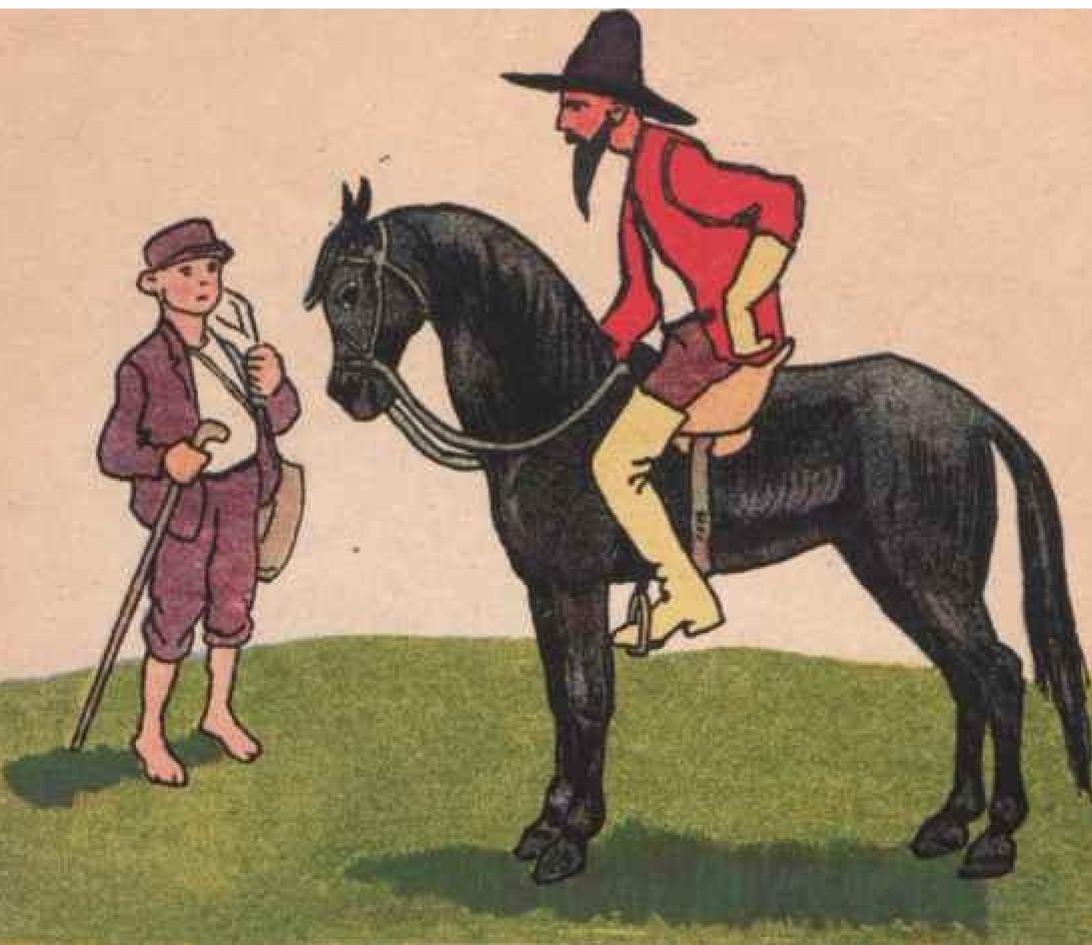
tega tuhatnelja mööda ja minekut. Natukese aja pärast kuulis ta õhus kohinat ja nägi suurt kotkast, kes eelmistele järele lendas.

Siis aga kostis vuhin ja üks ratsanik musta hobuse seljas lähenes nii ruttu, kui oleksid hobusel tiivad jalgade küljes.

Kui ratsanik poisikest silmas, peatas ta hobuse ja küsis, kas poiss midagi on näinud. „Jah, nägin ühte madu, ühte kärnkonna ja kotkast."

„Need on mu kõige suuremad vaenlased," ütles ratsanik. Siis küsis ta, kas poisike tahab tema juurde teenistusse tulla. Kui tahab, ronigu suurest mäest

üles, seal olevat tema kodu. Siis kihutas ratsanik jälle edasi.

Poiss oli nõus. Ja kui ta üles mäe otsa oli saanud, oli ratsanik juba tagasi. Ütles, et saanud mao ja kärnkonna kätte ning tapnud ära, ainult kotkas pääsnud põgenema.

Siis näitas ratsanik poisile üht keldrit, mille ukse ees olid rasked raud-

kangid. Selles keldris oli kolm hirmsat koera, kes keldri ukse alla augu kaevasid, et välja pääseda. Ratsanik ütles, et suur õnnetus olevat, kui koerad välja tuleksid. Sellepärast pidavat alati, kui nad nina ukse alt välja pistavad, suuri kive ette veeretama. Need kivid olid nii suured, et ükski inimene neid tõsta ei jõudnud. Kuid ratsanik andis

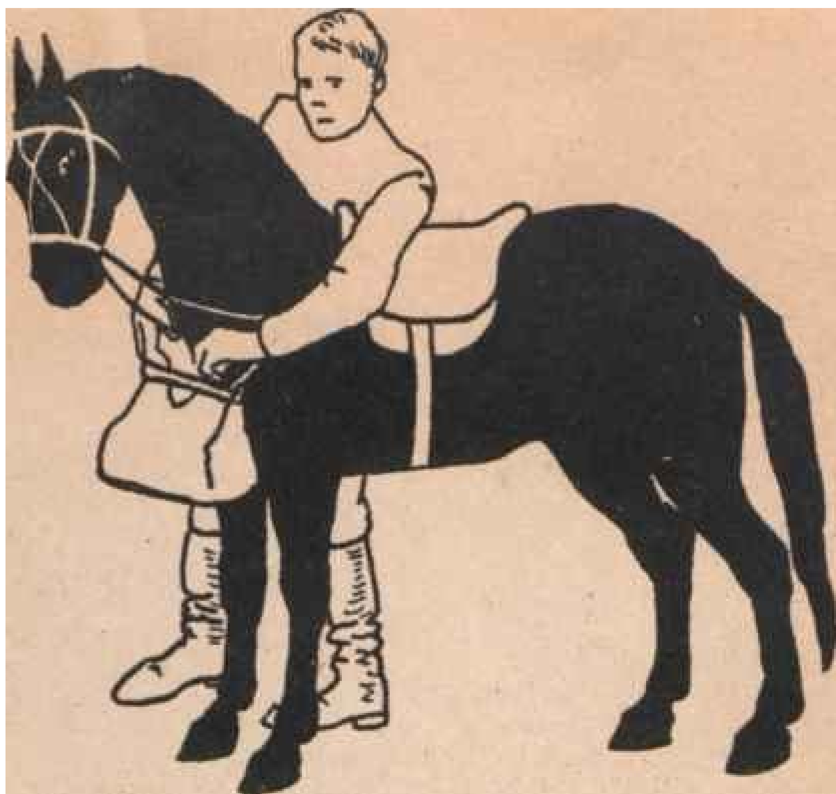
poisikesele ühe raudkangi, mil ime-võim oli kive kergesti liigutada.

Siis viis ratsanik poisikese ühte lauta, kus oli sada musta härga. Kuus paari neist pidi vankri ette rakendatama, siis vedasid nad kivid kohale.

Poisike valvas koeri mitu aastat, kas-vas suureks ja sai palju kulda palgaks. Peremees ise muudkui magas. Kord

aga tuli kotkas mäe otsa ja ütles poisikesele: „Sa oled rumal» et sa peremeest siin teenid ja inimeste sekka ei saa. Peremees ise on Jumala poolt põrgu koeri valvama pandud, on aga laisk. Sina ei saa muidu siit minema, kui võta peremehe tuulkiire hobune, köida oma teenitud raha temale kaela

ja ratsuta minema. Aga hobuse pead raudahelaga kinni köitma, muidu lendab ta tagasi.

Poisike tegi nii. Kui ta hobuse seljas minema ratsutas, ärkas peremees ja hüüdis, andku hobune tagasi. Poiss aga teadis, et siis ise enam kunagi siit ära ei saa, ratsutas aga edasi, jõudis inimeste hulka, elas õnnelikult ja elab vast praegugi. Kuid tuulehobu on ammu juba surnud.

Raamatu- ja kivitrükikoda Ed. Bergmann, Tartus. 1928